

Abafáy-Deák Csillag

MOBIL

Csak hat euró. Nagyon olcsó. Túlzottan az. Falatokat is adnak ezért a pénzért. Nem fizetek be. Egy árva petákot sem. Ez a kóstolódsi egyébként is idegesít. Nem volt jó ötlet eljönni, buszozni, csak azért, hogy ne legyen otthon.

Hátulról nézi az asszonyt, vékony alakja feltűnő a természetes asszony-ságok között. Be kellene fizetnie a borkóstolóra. Reménykedik, hogy a filigrán nő is befizet, hat euró, csak van annyi pénze. Már bezálláskor feltűnt neki, hogy mennyire csinos. Fehér farmer, kék blúz, csatos öv, fekete haj. Senki se kíséri.

Indul a lista, ki megy bort kóstolni. Az őszsörényes pasi csak őt nézi, kíváncsi rá, hova teszi az X-et. Nem takarja el a papírlapot, a nevét sem.

Nem érdekel a bor, gondolja, csak a nő, befizetek. Próbálja elkapni a tekintetét, nem sikerül. A busz elejére megy, kérdez valamit az idegenvezetőtől, a gyors válasz után a nő mellé érve, megkérdi, a vörös, vagy a fehér bort szereti? Nem is figyel rá. A megismételt kérdésre csak annyit vet oda: a vöröset. Aztán meggondolja magát és azt válaszolja, egyiket sem, hanem a rosét, hőség van.

A nyegle válasz meglepi a férfit. Néha a haverok kedvéért ivott egy-egy korty bort, most kimondta, nem szereti a bort, és megkérdezi a nőt, lenne-e kedve meginni egy sangriát, spanyol ital, hűsítő.

Valami spanyol lőrét akar itatni velem. Hűsíteni akar. Lacikámat éppen egy borkóstoló vitte el. A Zsuzsanna híres borkóstolója. Az a kurva! Jól kitalálták. Azóta is kóstolnak, egymást. Azért is befizetek. Milyen pasi az, aki nem szereti a bort, lehet, hogy gyomorbeteg. Még a sört se bírja. Melegben csak sört iszom, válaszolja hosszú szünet után, és kinéz az ablakon.

Egy vendéglőnél áll meg a busz, ebédszünet. Magával tarthatok?, kérdezi a férfi. Tőlem, válaszolja a nő. Egy ablaknál ülnek le. Kaisert isznak. Ilka vagyok, mutatkozik be a nő. Pál, mondja a férfi. A nő, miközben a hideg sört issza, ránéz a férfira, aki éppen az étlapba mélyedt. A világos ingből leburnult bőre kivilágít, azt már észrevette,

hogy szeme kék, mint Lacinak. Nem néz a szemébe, hagyja, hogy a férfi beszéljen, mert nem szívesen mesélne magáról, most senkinek se. A férfi hangja mégis mintha emlékeztetné valakire. Ami azonban a fülébe cseng, az teljesen más hang, nehéz kivennie a fejéből.

Milyen jó, hogy befizettem a borkóstolást. Ez a pasi úgyse jön. Nyugtom lesz. Továbbra is kinéz az ablakon. Közben a csoportból hárman is odakérezkednek az asztalukhoz. Az egyik nő megállás nélkül beszél, evés közben is, mindenkit szóval tart. A férfit sem érdekli a karattyolós nő megszűnni nem akaró beszéde, a szomszédos, üres asztal felé néz. Két óra és a borkóstoló helyszínére érnek. Bár befizetett, talán jobb az esélye, ha nem megy, tépelődött. Amikor indulás előtt az idegenvezető kéri, emelje fel a kezét, aki megy a borkóstolóra, ő nem mozdul. Nem néz a nőre. Maga nem jön?, hallja a fekete hajú nő hangját. Tehát nem figyelt a megjegyzésére, hogy nem szereti a bort. Csak annyit mond: befizettem a hat eurót.

Pincében ülnek, libatepertőt esznek hagymával, legvégül jön a sajt. A nő nyelve a második pohár után megered. A férfihez beszél, de nem lehet tudni, valójában neki, illetve hozzá beszél-e. Váratlanul elhallgat, eddig kerülte a férfi tekintetét, most összehúzott szemmel néz rá. Jönnek az újabb italok, a nő hangos nevetésére a többi asztaloknál is felfigyelnek. A férfi arra gondol, egyszer neki is megeredt a nyelve, akkor is pincében ült, mesélt és mesélt. Nem emlékezik az arcra, bántja, hogy nem tudja felidézni az akkori nő arcát. Most együtt nevet a fekete hajú nővel, könnyednek érzi magát. Ismét koccintanak, és már tegeznek egymást.

Végre közelről is megnézheti a nő arcát, milyen sűrű a szempillája, telt az ajka, nem tudja eldönteni, hajszíne eredeti-e. Sminket nem lát az arcán, mosolya őszintének tűnik, a szeme alatti ráncok elárulják, negyven is elmúlhatott. Ez nem zavarja, nem tulajdonít jelentőséget annak, ki hány éves. Sápadt bőr, formás mellek, vonzónak találja mindegyiket. Honnan ismeri, motoszkál a fejében, mert abban biztos, hogy már találkoztak.

A férfi poharában sötétvörösön csillog a bor. Színe majdnem fekete, mint a nő haja, mahagónival vegyítve. Koccintás után, ahogy a pálinkát szokták, egy hajtásra issza ki a bort, a szemét is behunyja, de nem az élvezettől, hanem azzal a szándékkal, hogy mielőbb túl legyen rajta. Nem is igazán érzi a bor ízét, amikor már orrába ér a gyümölcsös,

fűszeres illata. Kinyitja a szemét és felkiált: ez nagyon finom. A nőre néz, és arra gondol, milyen lehet az illata. Nem mer közel hajolni hozzá. Várja a következő pohár bort.

Merlot vagy egri bikavér? A nő az egrit választja, a férfi a merlot mellett dönt. Újra koccintanak, válluk összeér, a nő megrázkódik egy kicsit, váratlanul érte a férfi mozdulata. Arcuk is közel kerül egymáshoz, a férfi beszipantja a parfüm illatát, emlékeiben kutat, mikor érezte ezt az illatot, de nem találja a helyet és az időt, ajándékba vehette valakinek? A nő nyitott ajkára néz, csillog, nedves a bortól, telt ajkak, szívesen beléjük harapna. Újra koccintanak.

Beszélgetnek. Eper és vér, Simon és Garfunkel, régen látták őket. Az utolsó tangó Párizsban, Brando szenvedélyénél kötnek ki, hányszor jártak Párizsban, éjfélkor a Montmartre-on. A nő kezét véletlenül érinti meg, és mintha villám csapna bele, a nő elrántja, arcára merev mosoly ül, szemében villámok cikáznak, elnézést kér, ki kell mennie. Feláll, lassú, merev járással indul a mosdó felé.

A férfi szorosan a nő nyomában halad. A WC-ajtó előtt várakozik egy oszlop takarásában. A férfimosdó ajtaja kinyílik, egy kövér és kopaszra nyírt férfi lép ki. Ekkor ugrik be a kép. A Baradla barlang, az orgonakoncert szünete. A férfimosdóban egy nyúlánk, fekete hajú lánnyal találkozott. Mosolyogva megvonta a vállát, sietős volt nagyon, a másik ajtónál hosszú sor áll, nedves a levegő, kacagott és kacéran nézett a fiúra, aki közelebb lépett hozzá, hogy jobban hallja a hangját, mert közben óriási hangerővel folytatódott a koncert. A lány átölelte és csak negyedóra múlva távoztak a helyiségből. Hülye volt, hogy nem kérdezte meg a lány nevét, és nem kérte el a címét. Sokszor gondolt rá. Mobiltelefonról akkor még nem is hallottak.

A nőt nem zavarja, hogy a férfi WC-be lépett be, észreveszi, hogy borkóstoló társa követi, nyitva hagyja az ajtót, amit a férfi zár be. Elfelejtetted a nevem, mondja kacagva és ráül a lehajtott ülőkére. Egyre hangosabban nevet, a férfi hozzáhajol, meg akarja csókolni, de a nő elhárítja és feláll. Helyet cserélnek. Emlékszel, Elza vagyok, kiált fel. Csak neked voltam Elza. A te oroszlanod! Hangos sikolya mosolyra fakasztja a kint várakozókat, senki sem kopogtat. Tíz perc. Ennyi jut nekik. Mobilszámot cserélnek. Mielőtt kilépnek a helyiségből, a férfi megöleli Elzát, aki nem is Elza. Valami véget ért, gondolja, de lehet,

hogy most kezdődik. Egri bikavér. Tüzes, testes, selymes bor, hamar a fejbe száll. Nem volt részeg, Elza sem. Ilka sem.

Amikor kisvártatva egymás mellett ülnek az asztalnál, arcuk semmit sem árul el, mi történt közöttük. A férfi a mobilra gondol, egy hét múlva hívják egymást.

János